

עין משפט
גר מצוה

(א) חוסר ספיקה לקחת
קובה (ב) לשל לה (ג) סוכה
כג: גיטין סח: נדרים כג:
(ד) 'ע' חוסר סוכה סח: דריה
חוב פטילות (ה) קדישין
פיה (ו) 'ע' חוסר סוכה
(ז) ויקרא כג: (ח) ולשל
סח: (ט) ולשל לה:

(א) נט' נחמך הסיפור
במעשה חבלן הדרי סקן:
(ב) שם ימן היינוס בלד
(ג) שר' שר'ל שטא: (ד) רש"י
ד"ה מ'סל אה אה אה אה
למחר מימח אהי: (ה) רש"י
ד"ה אהר ור' אהר מימח
ל'ל וימח אה נמח:

פּרש"א, כּכב"ש.

[illegible]

לעיל (דף סו:) עובר פוסל דכתיב:
ך העובר במעיה חאלל. מיד וה"ה
לא חאלל. שהעובר אינו מאכיל את
העולם דכתיב (ויקרא כג) ויליד ביתו
ויאכלו ילדו משל שאין ילד אין
מאכילין: **גדול מכל** שם שהעובר
לא יכול להאכילה מפני שלא בא
עליה לשם קדושין ולאו קניני הוא
ובנו מאכילה: **העובר פוסל משום**
ביאה. אם בא על כהנה פסלה
מן התרומה דכאמרין בגמרא לעיל
(דף סא:) ואין פוסל משום זרע. אם
יש לה זרע לבח כהן מירשלה כשר
שהוא עבד ומתו בעלה ושראל ונשאל
הא לא אמרנו דהרי זרע יש לה

מישראל ולא תשוב לתרומת אביה
 דעבד ודאי לאו זרע הוא. ומפרש
 ואולי הריני משכחתי על שיהיה בן
 ישראל כשר עבד: ויכנס על שפחה"א
 נדחק ונדבק עליה לשון מכבד פירש"א
 בלע"ז ולשון גנאי הוא: הרי זה
 עבד. שזלזל שפחה כמנה דכתיב
 האשה וילדיה (שמות כא): היסא אם
 אבי. בן כהן לישאל חתול
 בתרומה אם מת אביו והוא קיים
 אפי"ר דולד ולד בעלתא פסול לדרבנן
 (נחמן דף ע"ג.) זרע וזרעו
 אינו לא פסול דלאו בתר אביו
 אייל ולא זרעו הוא. בת ישראל לכהן
 ומה גבה מהלך ונתן בן גבה קיים
 והוא עבד לא חתול שזלזל דלאו
 זרע הוא: כ"ג עשמים שהוא שופל

אם בזה כהן מן התרומה משום זרעה
מישראל: **תאכל את אמו.** (א) לאחר
מיתת אביו: **ופוסל את אמו.**
אפילו לאחר מיתת אמו דאי לאו הוה
היה דאדרה אם אלו בתמימה דבי
נשא לאחר מיתת בתה כדאמר ביב
מותרות ולקמן ד' פה. מת בנה מישראל
כאכל בתמימה: **וזאם.** האשה אומרת
לא ככני ב"ב כלומר לא ירבו כמות:
גב' נשתיין פטורות. פטורות. דאי פשיטא
קיין לטוטה: **ביון.** דאי פשיטא
לן דשיברה אמרין לה לא תאכל
אמאי קמי מנתיבין ישראל הכא על
בה כהן באונס תאכל ליוחס
שמה עירבה: **מי לא פין.** בפי' ד'
אחין גבי נשים שהוחלפו בשעת
נישואין לחופה מפרשין אותן מבעליהן
ג' חדשים שמה בעצרתן ויהולדות
ממזרין ובעינן הבחנה בין ודל כשר
לולד פסול לאלמה להראי ביה מיושין:
ליוחסין תשאו. מעלה עשו ליוחסין
לחוס לניאה אחת ולספק: **הרי זה**
ניטף. כהן לנת ישראל: **אסורה**
לאכול בתרומה מיד. דכל שעתא
ממנוי פהא מייא אלאם אפרי לה

לדעלן די: **נייטוואן**. כוון שמחלפן
ה מונה מהפכת כדי שלא תחשבר
ה שכתב וזע וגו' (ויקרא טו) יצירת
גלה תרומה בשבוג רי' בקדמרת מה'
דעיס. ומתמרת ר' פחדל אולכט ד'
ולחר אסורה דלמא מעוברת היא דהרי
א עליה ואעברה מיניה: **שקוי**. ספק
מילתיו דרב. דמשי ליה ממזר ודאי'
רוב צעלות הך אחר הפעל אכל ודאי'
ר' צמח' מסוס בנה דמחזקין ליה בכהן:
ג' דלדידיה אסירא ככולי עמלא דגזרו
ה אחרתן בתייה שדין ליה ליל: **בבא**
ה שדין ו' ומאניש אחרתא הוי:
הבי

כדקחתי
גם כדי
גם ואין

עיברה לא חאכל. כדילפיני
כנעוריה פרטו למעוברת: ג
נמי אם ילדתי ומת: עיבר
אמו ישראלית עד שינא לאו

אכל בתרומה נחתך העובר
(6) היה כהן שבא על בת
כל בתרומה עיברה לא תאכל
וצא כחו של בן גדול משל אב
ששום בויא ואינו פוסל משום
ישראל לכהן בת כהן לישראל
בן והלך הבן ונכשב על
הימנו בן הרי זה עבד היתה
ישראל לכהן לא תאכל
הבן לישראל תאכל בתרומה
ואכיל כיצד בת ישראל לכהן
אל וילדה הימנו בת והלכה
לעבד או לעובר כוכבים
הרי זה ממזר היתה אם אמו
היה תאכל בתרומה בת כהן
תאכל בתרומה כהן גדול
פוסל כיצד בת כהן לישראל
ת והלכה הבת וניסת לכהן
ה"ז ראוי להיות כהן גדול
על גבי המזבח מאכל את
אמו וזאת אומרת את
למי מן התרומה: גמ' תניא

ותיהן פטורות מן החליצה ומן
תאכל בתרומה עיברה לא
עברה מי לא תנן ^ימפרישין
בר רב הונא ליוחסין חששו
ל^יהרי זה גיטך שעה אחת
לא אמר רבה בר רב הונא
מי חששו והתניא ^{יב}בת כהן
ומה לערב אמר רב חסדא
הא לא מעברא ואי מעברא
אי הכי אימא סיפא הוכר
וקולקלת עד ארבעים איתמר
הוה ושמואל אמר הולד שתוקי
מלא אבל לא דיימא מעלמא
דינא לה דקתני ילדה תאכל
מאי תאכל אלא לאו מיניה
איסורא ולדאי איסורא בתרא
היתירא לא כל שכן א"ל
מיניה אע"ג דלא דיימא
מדאפקרא נפשה לגבי ארום
ובושים בבית האסורין איכא
הה דידיה שדינן ליה והכי
ושמואל אמר הולד שתוקי
דימא מיניה ודיימא מעלמא
אכל

דנישואין לא שייך צה:
בזונטרם דאזש מונה מתהפכת כדי
גמי אע"פ שגשאת לו מתהפכת ואין

"עִיבְרָה לֹא תֹאכַל
 בְּמַעֲיָה תֹאכַל" (6) הִיא
 יִשְׂרָאֵל לֹא תֹאכַל בְּתִי
 יִלְדָּה פֹסֶל נִמְצָא בְּתִי
 הַקֶּבֶד פֹּסֶל מִשּׁוּם בְּ
 זֶרַע כִּיצַד בְּתִי יִשְׂרָאֵל
 וְיִלְדָּה הִימְנוּ בֶן וְהִיא
 הַשְּׁפָחָה וְיִלְדָּה הִימְנוּ
 אִם אֲבִיו בְּתִי יִשְׂרָאֵל
 בְּתִירוּמָה בְּתִי כֵהֵן לִי
 בְּמִזְוֹר פֹּסֶל וּמֹאכִיל
 וְבֵת כֵּהֵן לִישְׂרָאֵל וְיִי
 הֵבֶת וְנִישָׂאת לַעֲבֵדָה
 וְיִלְדָּה הִימְנוּ בֶן הָרִי
 בְּתִי יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן תֹּא
 לִישְׂרָאֵל לֹא תֹאכַל
 פְּעָמִים שְׁהָא פֹסֶל
 וְיִלְדָּה הִימְנוּ בֶן וְהִיא
 וְיִלְדָּה הִימְנוּ בֶן הָרִי
 עֹמֵד וּמִשְׁמֵשׁ עַל גִּי
 אִמּוֹ וּפֹסֶל אִם אִמּוֹ

כ"ג שהוא פוסלני
שנשאו נשים ומתו נשותיהן
שראש שבה על בת כהן תאמר
א תאכל ליחוש שמא עיברה
מעוברות הן אמר רבה בר רב
רומה לא חששו והתנאי
לאכול בתרומה מיד אלא
לא חששו ובנישואין מי חש
טובלת ואוכלת בתרומה
ובעיים דאי לא מעיברא הא
לא היא אמר ליה אביי אי
קולקלת למפרע מאי מקולקלת
חמיו רב אמר הולד ממזר וש
ולתיה דרב דדיימא מעלמא
אמרי אמר רבא מנא אמינא
דיימא מעלמא ילדה אמאי ת
ימא ומה תחם דלהאי איסורא
דלהאי איסורא ולהאי הית
ך כל היכא דדיימא מיניו
ממזר מ"ט דאמרינן מדאפ
ומתני' שהיו שניהם חבושים
כ"ע לא פליגי דכתריה דיו
יה רב אמר הולד ממזר ושמו
מילתיה דרב דלא דיימא

תימא לתרומה לא חששו דודאי חיש
 מתעברו דהא לא הפכו: **אבל** **בגו**
 הו בי **פוס**. **עובלת**. משום ביהא דכו
וקלה למפרע: אלס תרומה שאלהי קר
 הו: **עד מ'**. לא אכלה אכלה
 דקתני בנריחא הו דמת בי **יום** שש
 "ע"פ **שמיטה** מרס **שנה** עליה חיש
 רס הוא וכשר אי מאניס אחרינא הוא
 רס לוינא לאכשורי שכל בי **יום** דומה
 בלא חופה: **דקתני בשמי'** יורה. חטפה
 מח אחאי חטבל אלס לאו דרינתא מיניה
 וסא לתגרי ארוס ירתו לעלמא לאכשורי
 ירכא **בגו** שש **עליה**: **הולד**

ונשאת לעברה תימה ד
ונכנס עם השפת
בזנות לא חששו. כלפי
שלא תמנע ושוט

דוראָה לעהעבר ממנו לפי ש
 חובל לקטלו באחריון כג
 אלהן קטן קטן: וסא: דלון אלה
 אלהן כגפיהם וסא: רב רב
 אלהן כגפיהם כג: כפיהם
 קדק עה: מפרש פלוגתיהו
 אומר יהיה דא רב רב
 אקען דא רב רב
 אומר רב הורד מביד
 הא דקאמר כפ"ק דתשובות
 הדין חרוב וארסו דא
 דבר יוסף אלה אלה
 אלה (ו) אין מינא אלה
 אלה יחוס דא דא דא
 יעוד האמר כר יודיה
 אלהים ליה הכא דלבר
 אלה דא דא דא
 הכא בעתה חמל גל

אִיכָה דַאטְרִי בְּבֹא עֵל
 עָא פֿלִיגִי כו' היכא דלֵא דיימא מעלת
 אַבִּי דלֵין הולד ממזר
 אִיתמר כו' ופליגי אַבִּי
 בְּדֵימא מִינִיה ודיימא

להא דת"ר ¹⁴ שומה ו
הייבום: כיצד (9) היה
תאכל: כיון דעברה
אותן ג' חדשים שמא
לתרומה לא חששו ו
קדום למיתת אסור
בנישואין חששו בנות
שנישאת לישראל ומ
יטובלת ואוכלת עד
עד ארבעים מיא בע
עברה במעיה תהא
הבא על ארוסתו בב
אמר רבא מסתברא
בתרא דידה שדינ
היכי דמי אלימא
דימא ולא דיימא מע
דידיה שדינ ליה ה
אב"י לעולם אימא
מעלמא אמר רב הו
אפקרא נפשה לעלמ
דאמרי ¹⁵ בכב עליה
איתמר ¹⁶ ארוסה שעי
אמר רבא ¹⁷ מסתברא

מספק: אלא אמר רבה.
בביתן לחופה חששו לש
הלך ליה ספק: ומת.
הולד ארבעים יום: סה
מקולקלת הא ודאי כל מ'
ארבעים שמע מיהא כל בע
כבר ארבעים יום: הולד
ממזר דהא מספקא לן אי
דיימא מעלמא. שחשודה
ללא אורחיה למיבעל כולי
הכי דימי אי דיימא. גמי
הא יחוד לש פניה וכל ש
עליה כולי עלמא לא פלי

[illegible]